

til, saafremt almindelige Lovregler skulle gives, da at knytte disse til de gældende Bestemmelser om Arbejdets Ophør paa Folkekirkens Helligdage — jfr. Lov af 1. April 1891 § 3 — med den for Bagerinæringen fornødne Modifikation af disse. . . . Paabudet maatte være, ligesom Forskriften i Loven af 1. April 1891, at *paa Søn- og Helligdage skal alt Arbejde ophøre i Bagerier*. Dette maatte af Hensyn til Virksomhedens nødvendige Krav dog først gøres gældende fra Søndag Middag Kl. 12.“

I Beretningen hedder det endvidere: „Arbejdet ved Surlægning, Hævlægning, Tørring af Skibsbrød og Opfyring af Ovne maatte dog være tilladt *indenfor* det nævnte Tidsrum. Visse Helligdage maatte undtages, og Dispensation maatte kunne gives for enkelte særlige Lejligheder.“

Yderligere udtaler Beretningen:

„Udvalget drister sig dog ikke til nu herom at fremsætte et bestemt Forslag, dertil ere Forholdene for vanskelige at overse og kræve videregaaende Undersøgelser, end Udvalget er i Stand til at anstille. Men idet Udvalget udtaler Ønsket om, at det maa blive alvorlig forsøgt at træffe den rette Løsning af Sagen, vil det være saa meget naturligere herom at imødesee nærmere Forslag fra Regeringens Side, som det af Indenrigsministeren er udtalt, at ogsaa han lægger stor Vægt paa Sagens Ordning. Det tør da forventes, at de forskellige Afgørelser, om hvilke der efter det foregaaende vil kunne være Spørgsmaal, ved Regeringens Foranstaltning ville blive prøvede, saaledes at endeligt Forslag derefter vil kunne fremsættes.

Det skal endnu nævnes, at ogsaa Fremkomsten af den foran nævnte almindelige Arbejdslov maa indvirke noget paa Behandlingen af nærværende Sag, idet i alt Fald de almindelige Synspunkter, som under den almindelige Lov ville blive gjorte gældende, let ville kunne faa Betydning ogsaa for den særlige Bageri-Sag.“

I Henhold til den saaledes hævdede Betragtning har af det daværende Landstingsudvalg et Flertal, omfattende 7 af Udvalgets 9 Medlemmer, været af den

Anskuelse, „at den foreliggende Sag dog ikke i nærværende Samling burde søges fremmet, hvorimod dens senere fornyede Forelæggelse for Rigsdagen maatte imødeses.“

Saa vidt denne Sags Forhistorie.

Udvalget har ment det hensigtsmæssigt, som foran sket, at minde om denne. Udvalget benytter nemlig gerne Lejligheden til dels at fremdrage de Hovedsynspunkter, som ved Landstingets tidligere Behandling af denne Sag ere gjorte gældende, og dels at paapege, at det kun er i Overensstemmelse med det tidligere Landstingsudvalgs udtrykkelig udtalte Forventning og Ønske, naar der ved Regeringens Foranstaltning er fremsat Forslag til en Lovordning paa det her omhandlede Omraade — det Forslag altsaa, som nærværende Udvalg har haft at beskæftige sig med.

Lovforslaget er, saaledes som det foreligger, ligelydende med det Regeringsforslag, der i afvigte Rigsdagssamling fremsattes i Landstinget, og som af dette henvises til et Udvalg, der under 1. April 1905 afgav Beretning om Forslaget, jfr. Rigsdagstidende 1904—05, Landstingets Forhandlinger Sp. 335, 407 fg., 462, Tillæg A. Sp. 3147, Tillæg B. Sp. 1779.

Forslagets Hovedformaal er at fastsætte Lovregler dels for *unge Menneskers Arbejde i Bagerierne* og dels for *en samlet ugentlig Arbejdsfrihed* indenfor det paa gældende Fag.

For intet andet af vore *Haandværk* har der hidtil været søgt gennemført en særlig Lovordning af den her omhandlede Art. Det er derfor kun naturligt, at der under Drøftelsen af Lovforslaget er fremført ogsaa principielle Betæneligheder overfor den tilsigtede Lovordning af Bagerifagets Udøvelse.

Betæneligheder af denne Art ere ogsaa komne stærkt til Orde indenfor Bagerstanden. Som Udtryk herfor foreligger blandt andet:

1. Resolution, vedtagen paa det i København den 1. August 1904 afholdte almindelige danske Bagermestermøde — jfr. Bilag 1.